

ओंकारं विदौतंचनादे प्राणेषूत्रात्मनि महति ब्रह्मणि अग्निरितितत्तदभिमानिन्यो देवताः प्राप्नोतीति पूर्ववत् दिवाहः प्राहस्तस्यैवांतः राकाशुक्लपक्षस्यांतः यद्वा प्राहोराका इति च पुराणमतम् उत्तरं त्वयनम् स्वराद्ब्रह्मा एवं ब्रह्मलोकंगतस्य भोगावसाने मोक्षप्रकारमाह विश्व इति विश्वः स्थूलोपाधिः सः स्थूलं सूक्ष्मे विलाप्य सूक्ष्मोपाधिसौजसो भवति सूक्ष्मं कारणे विलाप्य कारणोपाधिः प्राज्ञो भवति कारणं च सर्वसाक्षित्वेनान्वयात् साक्षिस्वरूपे विलाप्य तुर्यो भवति तेषांच व्यभिचारिणां साक्ष्याणां लये शुद्धात्मा भवति मुच्यत इत्यर्थः ॥ ५४ ॥ यथे तरो भूत्वा निवर्तते तथा न निवर्तत इत्यर्थः ॥ ५५ ॥ वेदेन निर्मिते ते धूममभिसंभवन्तीत्यादिना ते अर्चिरभिसंभवन्तीत्यादिना च निश्चयेन विविच्य ज्ञापितेत्यर्थः जनस्थोऽपि देहस्थोऽपि न मुह्यति ॥ ५६ ॥ तत्र हेतुमाह आदाविति जनानां देहानामादौ कारणत्वेन अंते वाऽवधित्वेन यत्सत्तथा बहिर्भोग्यमंतर्भोक्तृपरमवरंच उच्चनीचम् तमोऽप्रकाशः ज्योतिः

ओंकारं विदौनादेतंतंतु प्राणे महत्यमुम् ॥ अग्निः सूर्यो दिवा प्राहः शुक्लो राकोत्तरं स्वराट् ॥ विश्वश्च तैजसः प्राज्ञस्तुर्य आत्मा समन्वयात् ॥ ५४ ॥ देवयानमिदं प्राहुर्भूत्वा भूत्वाऽनुपूर्वशः ॥ आत्मया ज्युपशांतात्मा त्वात्मस्थो न निवर्तते ॥ ५५ ॥ य एते पितृदेवानामयने वेदनिर्मिते ॥ शास्त्रेण च क्षुषा वेदजनस्थोऽपि न मुह्यति ॥ ५६ ॥ आदावं ते जनानां सद्वहिरंतः परावरम् ॥ ज्ञानं ज्ञेयं चोवाच्यंतमो ज्योतिस्त्वयं स्वयम् ॥ ५७ ॥ आबाधितोऽपि त्याभासो यथा वस्तुतया स्मृतः ॥ दुर्घटत्वादैर्द्रियकं तद्वदर्थविकल्पितम् ॥ ५८ ॥ क्षित्यादीनामिहार्थानां छाया न कतमापि हि ॥ न संघातो विकारोऽपि न पृथक् नान्वितो मृषा ॥ ५९ ॥

प्रकाशः तत्तु सर्वमयं ज्ञानी स्वयमेव न तस्माद्व्यतिरिक्तं वस्तु किंचिदस्ति येन मुह्येदित्यर्थः ॥ ५७ ॥ ननु तर्हि कथं पृथगर्थस्तस्यापि प्रतीयते तत्राह आबाधितः तर्कविरोधेन सर्वतो बाधितोऽपि आभासः प्रतिबिम्बादिः वस्तुतया स्मृतः तद्वदैर्द्रियकं सर्वमर्थत्वेन विकल्पितम् न तु परमार्थतः दुर्घटत्वात् ॥ ५८ ॥ तदेवाह क्षित्यादीनां पंचभूतानां छाया ऐक्यबुद्ध्या लंबनरूपं देहादिसंघातारं भपरिणामानां मध्ये कतमापि न भवति न तावत्तेषां संघातः वृक्षाणामिव वनम् एकदेशाकर्षणे सर्वाकर्षणानुपपत्तेः न ह्येकस्मिन् वृक्ष आकृष्टे सर्वे वनमाकृष्यते न च विकारः आरब्धो अवयवी अपिशब्दान् परिणामोपि कुतः स किं स्वावयवेभ्यः परिणतेभ्यो वा पृथक् तदन्वितो वा न तावदत्यंतं पृथक् तथा अप्रतीतेः न चान्वितः स किं प्रत्यवयवं सर्वोऽपि अन्वेति अंशेन वा आद्ये अंगुलिमात्रेऽपि देहबुद्धिः स्यात् द्वितीये तस्याप्यंशांगीकारे सत्यनवस्था स्यात् अतो मृषैवेत्यर्थः ॥ ५९ ॥